

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐγκαθίσταται καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ἡρῶν μας μεταβολή. ἑνδιαφέρουσά πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α ἰ ν α ἰ μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ἄ γ κ α καὶ ἴ σ τ ῶ χ ἑ ρ ἰ.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πρώτη,
μετοικεσίας κρότος.

Δύο μετρῶ καὶ χίλια,
τί μουστοί, τί σταφύλια.

Καὶ γυμνάσια μεγάλα κ' ὁ Πρωθυπουργὸς καθβάλα.

Φ.— Τί βλέπεις ἔτσι τοὺς γύρω τοίχους;
ἀκούς ταμπούρα, σαλπιγγῶν ἦχους;
Π.— Ὅχι.

Φ.— Δὲν βλέπεις μὰ φασαρία,
κ' ἐρ' ὄπλου λόγχη κ' ἐν δύο τρία;
Ταραμ τατάτα καὶ ρακατοῦ...
βλέπεις μονάδας νέας Στρατοῦ;
βλέπεις μεγάλων σπαθῶν ἄμλους;
Π.— Δὲν βλέπω πέραξ ἀνομιόλους.

Φ.— Τῶν Στρατοπέδων ζωὴ καὶ πάλι,
κ' ἀρεμανίως καθένος ψάλλει
ψευτοπολέμων μεγάλα κλέα...
μὴ χάσκης ἔτσι, βάλε σκελετά,
βάλε πηλίκια κ' ἀρβύλαις τώρα,
βάλε κ' ἀμπέχων καὶ πάρε φόρα.

Νέα γυμνάσια... ζῦπνα, κωθῶνι,
τὴν νάρκηκη τίναζε ποὺ σὲ χαιρόναι,
σὲ στρατοπέδων σκηναὶς τετνώσου
καὶ μὲ παλάσκαϊς βαρεμῆς φορτώσου.

Τρέχα κ' ἀμείους φαντάρους ντύσου
κ' ὅσο μ' ἰσχύεις φρονηματίσου,
καὶ μὲ τὸν ἦχο ζῦπνα τῆς θάνας
καὶ λέγε λόγια τῆς καρδιάνης.

Ἐὶ παρλαπίκα,
σῆμα καὶ κτύπα,
ἐμπρός, φαντάρε,
Μάνλιχερ πάρε,
τὰ δόντια τρίξε
κ' ἀσφαίρα ρίξε.

Πάρε, τσιφούτη,
τάχος ἀνέμων,
καὶ σὲ μ' ἔμπορσι
ψευτοπολέμων
ἄρμα γενναίως
καὶ διαπύρους
σὲν ἕνας νέος
Ἄκριτας ἦρας.

Θρέμμα βατράχων,
γιγαντομάχων
χαίρετα πάλην.

Πολεμιστήρια
καὶ κηνητήρια
ψάλλε καὶ πάλιν.

Δὲν θὰ γενόυσε σὲν πρὶν χατήρια,
ὄλοι θὰ πᾶνε μὲ' σ' ἀ τσαντίρια,
καθεὶς θὰ λάβῃ' σ' ἀτὸς μάχας μέρος
κ' ἑκατοντοῦσας ἀν εἶναι γέρος.

Ἄκουθω κίνησαν, ἀκούω κτύπους,
καὶ στρατηλάται πρὸ χρόνων γέροι
ἀκαμαντόποδας ἱσπεύου ἱσπου
μὲ σακκάρικα γυμνῆ' ἐτὸ χέρι.

Πετῆ τῆς πόνικας, καὶ μὲ σπιρούνη
βροντῆ κ' ἀστράφτει κάθε σπαθάτος...
δὲν πρὶν σ' τὸ βρόντο τὰ μιλιούνη,
ὅπου ἔσδεξι τὸ δόλο κρότος.

Τώρα κ' οἱ γέροι' πᾶσαν ψυχή...
ταμπούρα κτύπα, τσιφούνη βρόντα...
κ' ἐγὼ θυμοῦμαι τὴν ἐποχή,
ὅπου φαντάρους ἦκου' ἐτ' ὄγοντα.

Και τότε μάχαις συγκαίει ντακάπου...
δέν εἶχα γένεια, μονάχα μουσι,
καί' στο μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου
ἔκανα τότε κι' ἐγὼ γιουρούσι.

Μὰ τί τροχάδην και τί πρεχάλαις,
και τί συγκρούσεις και κουντροβάλαις,
και ραπτακάου και τραταράτα...
καυμένη χρόνια, καυμένα νεράτα.

Πῶς τὰ θυλούμαι!... ποῦ κι' οἱ Στρατῶνες
και τῶν κορέων οἱ λεγεῶνες;
ποῦ τὰ σαλπίσματα κι' ἐκεῖν' ἡ θιμένα;
ποῦ τὸ συσσίτιο κι' ἡ κουραμένα;

Πούναι τῆς πρώτης ἀλκῆς τὸ θάρρος;
ποῦ και τὸ μένος τῶσης ἀνδρείας;
'πέρασαν δια, κι' ὄ πρὶν φαντάρος
εἶναι κορόδο τῆς φανταρίας.

'Πέρασαν καιροὶ και χρόνοι,
ποῦ κι' ἐγὼ τὸ μπαρμπατσῶνι
μὲ παλάσκα και μὲ ξίφος
ἔδειχν' Ἀχιλλέως ὕφος.

Κι' ὅπως τότε νὰ και τώρα
παίζει μάρς ἢ κλαπαδόρα,
και κυτῶ ψευτοπολέμουσ ὅπως τότε φαιδροτάτους
μὲς' στὰ σύνορα τοῦ κράτους.

Κι' ἔτσι μούρχεται, σοσιὰ μου,
νὰ κουρέψω τὰ μαλλιά μου
σάν και πρῶτα ριζηδόν.

Και ν' ἀρῆσω μουσι μόνο,
και ν' ἀρχίσω, φαμφορόν,
πῦρ πολέμων ὀμαδόν.

"Ἄν καθόμουσ ἀπὸ τότε μὲς' στὸ Στρατεύμα κι' ἐγὼ
σίγουρα θὰ μ' εἶχαν κάνει, Περικλέτο, Στρατηγὸ,
και σ' αὐτὰ τὰ νέα χρόνια
θὰ κυττάζανε πολλοὶ
και τὸν γέρο Φασουλῆ
φορτωμένο μὲ γαλόνια.

Κρέμα κρέμα... θάμουσ τώρα γαλονῆς τοῦ ραχαιτοῦ,
κι' ὄλων θάκουα τὸν βῆχα,
κι' ὀρδινάντζα μου θὰ σ' εἶχα
νὰ σὲ ρέβω μέρα νύκτα μὲ τὴν λάτρα τοῦ σπητιοῦ.

Κρέμα στὰ νεράτα τὰ σφιρηλά,
ποῦ πῆγαν ἔτσι χωρὶς μαλά.
Τέτοιο κεφάλι, ποῦθελε στίγους,
πάρτο και κτύπα μ' αὐτὸ τοῦς τοίγους.

Τέτοιο κεφάλι Μυριανθούση
κινεῖ τοῦ κόσμου τὴν σιγασιά,
και τέτοια γένεια και τέτοιο μουσι
σάν τὸ δικό μου θέλει φτυσιὰ.

Κρέμα και κρέμα... δέν εἶχα τύχη
κι' ἔχασ' ἀδικίως τόσον καιροῦ...
σήμερα ρίμας, ρυθμοὶ και στίχοι,
και κολοκύθα στὸ πατερό.

Μούτζαις γιὰ μένα τὸν κουνεῖ,
κι' ἀνεῖχα γνῶσι κι' ἐνὸς παρῶ,
τώρα στραμμένος' στὸν καρφενέ
θάκνω θρασι μὲ τὰ νερά.

'Στὰς ἀσκήσεις θαρραλέοι
μάρς ἐμπρὸς κι' οἱ γηραλέοι,
κι' ἀπὸ μὲς' ἀπὸ γραφεται
νάβγουν κρόνη και λοφία,
και νὰ τρέζουσε καββάλα
μὲ τὸ πένα και τὸ πάλια.

Κι' ὅσοι μέσα σὲ Στρατῶνας
δέν ἐπάτησαν ποτὲ
νὰ κυττάζουσι τοὺς ἀγῶνας
ἐριπποὶ σάν θακαί.

Κι' ὅπου δέν βαστοῦν τὰ κότσα
γιὰ ντουρῆ και γιὰ καρῶ,
τοῦτος νάβθῃ μὲ καρῶτσα
νὰ σπουδάσῃ τὰ πυρά.

'Ἀσκηθῶμεν δίχως βόλι,
και γιὰ μάχαις ντραβάλα
νάχῃ κι' ἡ νεότης ὀλη,
μὰ και τὰ σαράβλια.

'Στὸν ἀκμαῖον, στὸν σακάτη
τῆς φωτιῆς ἀς δώσουσι τάτι,
και κανεῖς μὴ μένη μόνος
ἐξω φλέγοντος ἀγῶνος.

Ἐξω τώρα, παλληκάρια,
χαρτζά πέναις, καλαμάρια,
κι' ὄλα τὰ τεφτέρια μας.

'Ἀσκηθῶμεν, ἀσκηθῶμεν,
κι' ἔπειτ' ἄς στεφανῶθῶμεν
μόνοι μὲ τὰ χέρια μας.

Μάρς, καθένας στὴ γραμμή,
κι' εἰς μοχθήσαντας και μὴ
τῆς ἀνδραγαθίας γέρας
νὰ δοθῇ μετὰ τὸ πέρασ..

Και βουλόνοντας τὸ στόμα
κάθε σχλοφαμφορόνου
νὰ ζαπλώσωμε' στὸ στράμμα
και νὰ ποῦμε: και τοῦ χρόνου.

Π. — Κι' ἐγὼ θέλω τὰς ἀσκήσεις και πολέμων ἰαχὴν,
ποῦ τὸνῶνουσ και τὸ σῶμα και τὸν νοῦν και τὴν ψυχὴν,
μὰ δέν πρέπει ν' ἀμελοῦμε και τῆς ἄλλαις μας δουλειαις...
μὲ γυμνάσια και μόνο δέν χορταίνουσι κοιλιαις,
μήτε βγαίνουσι μ' αὐτὰ
τάναγκατα τὰ λεφτά.

Ὁ καθένας πρέπει πρῶτα τὴν δουλειά του νὰ κυττάξῃ
και νὰ θέλῃ ποτὲ ποτὲ και γυμνάσια γιὰ χάρι,
κι' ἄς μὴ χάνωμε κισιρό
μὲ μιὰ τρύπα στὸ νερό.

**Και πῶς σακάτης και πῶς ἀκμαίος
πρὸς τὰς ἀσκήσεις ἴτω δρομίται.**

Τὴν γυμνάσια ζητοῦμε, Φασουλῆ μου φοικαρεῖ,
καὶ χωρὶς κανένα λόγο θὰ ἑοδεύωμε παραί,
Τὴ γυμνάσια ζητοῦμε σ'τά μουφλοῦζικα τὰ χρόνια;
ἂν μποροῦν και δίχως τοῦτα νὰ μὲς δίνονε γαλόνια;

Πρέπει τάχα ν' ἀσκήθης,
πρέπει νὰ ξεκουραθῆς,
μὲ ταμπούρο και τρουμπέτα
γὰ νὰ πάρῃς μὲ σπαλέτα;

Κι' ἂν ἀρειμανίως δράμῃς
μέσα σ'τ' ἀσφαίρα πυρῆ μάε,
μὴ μ' αὐτὸ καλὸ θὰ κάμῃς
στὸν Μητροπολιτὴν Δράμα;

Κι' ἂν ἀρειμανίως κάμῃς πρὸς τὸ Λιόπεσι γιουροβί
μήπως τὸ Πατριαρχεῖον ὁ Χαλίτ ὁ Χάν θ' ἀκούσῃ;

Κι' ἂν ψευτοπολέμους κάμῃς
μὲ τοὺς ντόπιους τοὺς Στρατούς,
μήπως συγγενεὶς Δυνάμεις
θὰ προσέξουν και σ' αὐτούς;

Κι' ἂν μὲ Μάνλιερ χιμῆξῃς σθεναρὸς σ'τὸ Κορωπί,
μήπως Δυνάμεις καμμία,
προσφαλῆς ἢ πολεμίας,
ἔχεις δικηο θὰ σοῦ πῆ;

Κι' ἂν νικήσῃς, Σερασκέρη,
κι' ἂν ἢ Νίκαν σοῦ προσφέρῃ
δάφνης κλῆνο ζηλευτὸ
σὲ πολύτιμο δοχεῖο,
μὴ τοῦλάχιστον μ' αὐτὸ
θὰ σοῦ πῆσῃ τὸ λαχεῖο;

Γι' αὐτὰ κι' ἄλλα, Φασουλῆ,
δὲν μὲ συγκινοῦν πολὺ
τὰ Γυμνάσια τὰ νέα,
κι' ἂν μὲ κάνουν δεκανέα.

Πρὸς γυμνάσια μὴ ρέπῃς, πολυφιλήτος Ἑλλάς,
τὰ Γυμνάσια τοῦ κράτους βλέπε μόνον νὰ γελᾷς,
καὶ τὸν παμπληθῆ στρατὸν
μέτρα τὸν Καθηγητῶν,
ποῦ μὲ τόσας μεταβάσεις τὸν ἀκοῦν τὸν δυστυχῆ
σὺν περὰ σ' ἢ μακαρία τῆς ὀπώρας ἐποχῆ.

Σὲ γυμνάσια στρατῶν μὴ ἑοδεύῃς τὰ λεπτὰ σου...
μήπως τάχα δὲν ἀσκήξῃς τὰ πείρα στρατιωτικά σου
μὲ συγῆς καταδιώξεις τῶν Σκουμπραίων, τῶν Σαντάδων,
και τοιούτων ταουροχάδων;

Φ. — Τὴν κακὴ ψυχρῆ σου μέρα
και γὰ κῦττα τώρα πέρα
σὲ φοράδα καθβαλάρη
τὸν Πρωθυπουργὸ τὸν Ἀρη.

**Τοῦ Θεοτόκη σφρίγος.
ὅπου σὲ πιάνει βίγος.**

Τέλογο, τέλογο... μὴ φοράδα
νὰ τρέξω κάτω στὴν πεδιάδα
νὰ δῶ μεγάλα Στρατοῦ γυμνάσια
και νὰ προτάξω τὰ στήθη λάσια.

Τέλογο τέλογο ν' ἀνέβω γαῖρος,
πόθος πρὸς πόλεμον μὲ φλέγει λαῖρος,
ἂν κι' εἶμαι σήμερα συναχόμενος
και μ' ἔχει σπάσει τὸ φῆ και φοῦ,
κι' ἔφθασα γρήγορος και κουρασμένος
ἀπὸ τὴν κοῦρα τῆς Αἰδηψοῦ.

Ἄερα πῆρα στὴν Αἰδηψὸ
και τὸν κοπάσιμα μὲς σ'τὸ γουδί...
τώρα τὸ ἔξιος γυμνὸν ὄψω,
τώρα γυμνάσια, δουλειὰ, σπουδῆ.